

stor nok til at bevirke dette Resultat, saa maa man forhøje den, men man skal ikke søge at iværksætte Formaalet ved at gjøre Opkrævningsmaaden generende og — jeg kan sige — chicanøus for Gierne af Hundene; thi jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at den Maade, hvorpaa den opkræves, kan benyttes paa en for Gierne meget chicanøus Maade, om jeg end gierne vil troe, at det i de fleste Tilfælde ikke skeer, men at Politimesteren søger at hjælpe paa Sagen ved at vare de paaagjældende Giere. Vi have derfor tilladt os at foreslaae, at Opkrævningen af denne Afgift skeer paa samme Maade som af alle andre Afgifter og Skatter, nemlig ved at man aarlig indkræver den hos den Paaagjældende. Vi have naturligviis beholdt Forpligtelsen til under Straffensvar at gjøre Anmeldelse om Hunden første Gang, men derefter skal Afgiftens Betaling aarlig indkræves hos Paaagjældende og i fornødent Fald inddrives ved Udpantning. Min ærede Sidemand har imidlertid gjort mig opmærksom paa, at det jo undertiden vil kunne tænkes, at man ikke igjennem Udpantning kan faae Afgiften inddrevet, idet man har gjort den Erfaring, at der i Kjøbstæderne er Folk, som slet Intet eie, og hos hvem man ikke engang vil kunne inddrive denne ringe Afgift ved Udpantning, og som dog holde Hund. For dette Tilfælde maatte man maaskee have en Regel; men da det i dette Tilfælde vilde være dobbelt urimeligt at belægge de Paaagjældende med Straf, naar deres Undladelse af at betale Afgiften var begrundet i Uformuenhed, saa have vi meent, at man navnlig for dette Tilfælde ikke burde beholde Straffen, men derimod paa anden Maade burde imødekomme Formaalet ved at give Politiet Ret til at lade Hunden aflive. Med disse Bemærkninger skal jeg saaledes anbefale dette Endringsforslag. Jeg havde tænkt at ville stille et Forslag, som sigtede til at gjøre det tydeligt, naar Anmeldelsen første Gang skal skee for de Districter, hvor Loven indføres fra ny af, men da jeg antager, at dette i Praxis kan afhjælpes derved, at Politimesteren udsleder fornøden Beskjendtgørelse, og Sagen saaledes ikke er af stor Vigtighed, har jeg ikke stillet Endringsforslag i denne Henseende.

L. S. Larsen: De Forslag, jeg har tilladt mig at stille, ere af ringe Betydning, og jeg vilde vistnok ikke have stillet dem, naar der ikke allerede havde været stillet Endringsforslag til Lovforslaget, som det er kommet fra Landstinget. Det har været min Hensigt med disse Forslag at gjøre tydeligt, hvad jeg mener bør være tydeligt ved enhver Lov, hvilket Omraade den har, og navnlig hvorvidt den gjælder for Kjøbenhavn eller ikke. Man har i denne Henseende oftere undladt at iagttage den fornødne Forsigtighed, saaledes at der er opstaaet Tvivl og Vanffeligheder, men hvad det nærværende Tilfælde angaaer, er Sagen maaskee ikke af saa stor Betydning. Vel overskrives Placaten af 29de October 1824 kun Placat om Betaling for Hundetegn i Kjøbstæderne, men der er Udtryk i Motiverne, som tyde paa, at det ikke har været Hensigten, at den skulde være gjældende for Kjøbenhavn, for hvilken der gjælder særegne Bestemmelser om denne Gjenstand. Det Samme vil vel blive Tilfældet med dette Lovforslag, der jo fremtræder som et Tillæg til den ældre Lov; men jeg troer dog, at det er rigtigst ved alle Leiligheder, hvor man giver Lov for Kjøbstæderne, at gjøre det klart, om man mener, at Kjøbenhavn er medindbefattet derunder eller ikke. Kjøbenhavn er nemlig ogsaa en Kjøbstad, og naar der ikke er andre Grunde til at antage Andet, maa det forudsættes, at enhver Lov, der angaaer Kjøbstæderne, ogsaa angaaer Kjøbenhavn. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der, efterat Loven af 23de Januar 1862 om Strandhyn var udkommen, væsentlig fremkaldt ved Bestrebelse fra Debere paa Kjøbenhavns Grund eller i dens Nærhed, opstod Spørgsmaal om, hvorvidt denne Lov gjaldt for Kjøbenhavn eller ikke, hvilket fremkaldtes ved, at Lovens Bestemmelser i saa Henseende ikke vare tydelige. Der opstod en Proces, under hvilken Hof- og Stadsretten blandt Andet ytrede: „Det er vel saa, at Lovgivningen ikke sjældent indeholder særlige Regler for Kjøbenhavn, for de øvrige Kjøbstæder og for Landet; men ligesom Kjøbenhavn i Virkeligheden er en Kjøbstad, saaledes henføres den ogsaa i Almindelighed i Lovsproget saavel tidligere som i den senere Tid